ja suur mees wimaks jooksma panni ja kulutasid temmale temma rummalust ja kurja meelt ette.

Agga metsa üllem ütles pahha melega Koljati wasto: „Sinna hirmus loom ja laisk innimenne, kes sa muido ümber hulgud ja ei wiitsi tööd tehha! Mis on sesinnane waikne rahwas sulle teinud, et sa nende maead ja liñna olled ärra äwwitanud ja ommeti ei oska sa omma suurde kätte ja jalgadega, mitte ühte kohtagi ülles ehhitada, kui minno rahwas isse“!!!

Tahhad sa nüüd teada, armas luggeja, kes se Koljat olli? siis kostan sulle: se olli üks innimenne, nenda suur kui sinna ja minna ja lin ja rahwas on sippelgad ja Jummal on se metsa üllem, kes keik läbbi ja läbbi nääb ja sedda mitte ei tahha, kui innimenne Temma lomadele waewa teeb; olgo nüüd sippelgas ehk mu teine loom ehk lomake, sest nemmad öhkawad ka omma Loja pole, kes neid, sind ja mind on lonud.

Jummal keigil ello annab,
Issa wistil murret kannab
Neile tööd ja seisust seab,
Iggaühte armsaks peab. —
Innimesse kurri südda
Saggedast teeb neile hädda,
Et kül Jummal kurja keelnud,
Mis Ta ommas sönnas öölnud.

---

## Rahha kastike põldus.

Waene põllomees Ado, kellel naene ja kuus last ollid, kündis põllo peal ja olli seal jures sures murres, ning mötles isseenneses: „Kes toidab minno lapsed ja annab neile leiba, kui mind ennam ei olle, mis, praego jubba raske kül on murretseda?

Kui ta nüüd weel möttete ja murre sees eddasi kündis, köllises wasto adra rauda middagi ja hobbune jäi seisma. Ta tõstis adra ülles ja sellega ühtlasse ka kastikest, mis raudpladiga ülleüldes olli ärra lödud. Kui ta kasti